

то. *Л. Д. 1870 р. 202.* Всадници отсѣдѣть си конце, и къту ги по-
бѣнѣть кумови домашни, да ги поразводѣть тѣ си нарѣждѣть около
женѣха. *Пж. 116.* Правителство-то само поѣ възъ себе си да бонае и
да дири старинѣ. *Л. Д. 1874 р. 126.* 2) пойму, понимаю, воспринимаю:
Българи-тѣ казвѣтъ за чловѣка кой учи мѣчно т. е. добыва знанѣя: „Не
поѣма или приѣма“. *Б. С. р. 16.* 3) вдохну, вдыхаю; дышу: Ако поема
(дѣте-то) въздухъ хранаво, то може да му си даде нѣщо за повръща-
ніе. *Л. Д. 1870 р. 98.* Дѣте-то мѣчно поима и ся мѣчи. *Л. Д. 1871 р.*
134. Лоша—кашлица по нѣкога задава болно-то и не му доуща да
си пойме. *ib. р. 136.* Като (болникъ-тѣ) си усмихне, или намръжди и
начне да пойма съсъ хръканіе (да бере душы), турять въ дѣсна-тѣ
му рѣжъ восченѣ, свѣщъ заналенѣ. *Ч. 41. 4)* — **пѣтя**, отправлѣюсь, от-
правлѣюсь въ путь: Излѣзохъ отъ Орханіе и поехъ пѣти за камъ Со-
фія. *Л. Д. 1876 р. 133.* 5) — **врѣхъ, гора, байръ, могила или**
къмъ врѣха и т. н. начну, начинаю подыматься въ гору и т. д.:
Милѣ сестрицѣ си пригърнахъ Горскѣ поѣмнахъ шумнѣ могила. Скоро
достигнахъ въ горѣ зеленѣ Стапки и дири хитро съкрихъ. *Гн. 29—30.*
6) подхвачу, подхватываю (*звуки тѣсни*): Пѣсенѣта ще са принесе, По
гори и по долища. Горите ще я поематъ, Долища ще я повтарятъ. *Ст.*
45. Балканѣтъ пѣе хайдушка пѣсенъ! И самодиви въ бѣла премѣна
Чудни прекрасни, пѣсенъ поемнатъ, Тихо нагазатъ трева зелѣна И
при юнакѣтъ дайдатъ та сѣднатъ. *Вомеѣ. 13.* 7) начну, начинаю, по-
веду (*речь*): Телѣмахъ пое тѣй приваската си. (*T. reprim ainsî son*
discours). *T. 37.* Наподиръ азъ поехъ пакъ думата (*Enfin je repris la*
parole). *T. 91.*

Поехтъ *м. св.* загудѣю: Та гръмнѣ и поѣхтъ гѣста гора. *Р. 47.*
И като дойде ковчегѣтъ на завѣтатъ Господенъ въ станѣтъ, всичкѣй
Израиль въскликнѣ съ голѣмъ гласъ, щото поехти земѣта. *Библия. 244.*

Пожалѣж *м. св.* 1) пожалѣю: Тога ми сѣ чума разузнала Се
до чуло, 'се ми пожалило, А майка му дур' сѣ побудали. *М. 236.* 2)
нѣкого пожалѣю, потужу (*по комъ*): Ты не щѣ да пожалѣе ни поло-
винѣ годѣна бащѣ си, амѣ на пѣтия мѣсець зафаѣна да играе хоро.

Пожалѣж *м. св.* 1) пожалѣю: Нѣсѣмъ пожалили сребро и злато,
Волиж обаче нѣсѣмъ случили! *Гн. 153.* 2) погорюю: Бащѣ та ще по-
жѣжѣ, ще пожѣли, на ще и да са утѣши; а майката нѣкога, не пре-
жѣлва свѣето дѣте.—3) пощажу: Пожѣли барѣмъ женѣтъ и дѣдѣта, ако
не жѣлишь мажѣтѣ.—Ние благодарихме Бога, че стигнахме още на време
и предпазихме злото, а пожалихме и скърбѣта на нѣкой и другъ баща.
Л. Д. 1875 р. 144.

Пожаръ *с. м.* пожаръ: Дайте тѣя пары на моя сиромѣхъ при-